

ARS TRANSLATORICA VIII

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Філологічний факультет
Кафедра романо-германської філології

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»
Факультет лінгвістики

ARS TRANSLATORICA

**ВИПУСК
VIII**

РІВНЕ - 2023

УДК 81'255.2

A 80

Ars Translatica: зб. перекладів / Упорядники: О.В. Константінова, О.П. Демиденко. Рівне: РДГУ, 2023. Вип. 8. 179 с.

A 80 Ars Translatica: The Collection of Translations / Compilers: O.V. Konstantinova, O.P. Demydenko. Rivne: RSUH, 2023. Issue 8. 179 p.

У збірник увійшли українські переклади з невеликих художніх та публіцистичних творів або уривків з них англійською, німецькою, новогрецькою, польською та французькою мовами, а також переклади українських творів англійською і французькою. Збірник призначений для всіх, хто цікавиться проблемами перекладознавства.

The Collection includes Ukrainian translations of English, German, Modern Greek, Polish, and French pieces of fiction, poetry, and journalism, as well as English and French translations of Ukrainian texts. The Collection is intended for a wide circle of admirers of the theory and practice of translation.

УДК 81'255.2

Редакційна колегія:

Головний редактор – **Деменчук О.В.**, д-р філол. наук, професор.

Відповідальні редактори – **Константінова О.В.**, канд. філол. наук, доцент;

Демиденко О.П., канд. пед. наук, доцент.

Члени редакційної колегії:

Аладько Д.О., канд. філол. наук, доцент; **Бондар Л.В.**, канд. пед. наук, доцент;

Буць Ж.В., канд. філол. наук, доцент; **Завадська В.В.**, канд. філол. наук,

доцент; **Кривенко С.М.**, канд. філол. наук, доцент; **Куликова В.Г.**, канд.

філол. наук, доцент; **Кучма Т.В.**, канд. філол. наук, доцент; **Орел І.І.**, канд.

філол. наук, доцент; **Павлова О.І.**, канд. філол. наук, доцент; **Павловська Л.О.**,

канд. філол. наук, доцент; **Чеберяк А.М.**, канд. філол. наук, доцент;

Школяр Л.В., канд. пед. наук, доцент; **Romain David** (L'école Raspail, le Havre, France).

Рекомендовано до друку Вченою радою

Рівненського державного гуманітарного університету

(протокол № 9 від 31.08.2023 р.)

©Автори публікацій, 2023

©Рівненський державний гуманітарний університет, 2023

©Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського», 2023

Обкладинку створено за допомогою III-генератора зображень Midjourney

ЗМІСТ

ПЕРЕКЛАДИ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

<i>Василь Стефаник</i> КАМІННИЙ ХРЕСТ	<i>Жанна Буць, Арина Менчук, Дарина Парчевська, Олександра Рибчук, Марина Шевченко</i> LA CROIX SUR LA COLLINE	7
<i>Микола Хвильовий</i> Я (РОМАНТИКА)	<i>Жанна Буць, Анна Ніколайчук, Софія Оніщук, Дарина Парчевська, Олександра Рибчук, Марина Шевченко</i> MOI (MA FACETTE ROMANTIQUE)	25
<i>Василь Симоненко</i> ВЕСІЛЛЯ ОПАНАСА КРОКВИ	<i>Лілія Школяр, Дарина Парчевська</i> MARIAGE D'OPANAS KROKVA	58
<i>Григор Тютюнник</i> ТРИ ЗОЗУЛІ З ПОКЛОНОМ	<i>Леся Бондар, Вікторія Куликова, Анна Ніколайчук, Софія Оніщук</i> TROIS COUCOUS AVEC DES EXCUSES	61
<i>Суспільне ТБ</i> ЩОДЕННИК ВЦІЛІЛОЇ	<i>Дмитро Аладько</i> SURVIVOR'S DIARY	69
<i>Мирослава Кирильчук</i> НАЙКОРОТША ЄВАНГЕЛІЯ...	<i>Олена Константинова</i> THE SHORTEST GOSPEL...	84

ПЕРЕКЛАДИ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

<i>Werner Baumann</i> WAR-TRIGGERED FOOD CRISIS NEEDS ATTENTION NOW	<i>Софія Мелещук</i> ПРОДОВОЛЬЧА КРИЗА, ЩО Є НАСЛІДКОМ ВІЙНИ, ПОТРЕБУЄ НЕГАЙНОЇ УВАГИ	86
<i>Keith Duggan</i> UNCOVERING THE BURIED DIARY OF AN EXECUTED UKRAINIAN WRITER	<i>Валерія Мельник, Неоніла Коломієць</i> ВІДНАЙДЕНИЙ ЩОДЕННИК РОЗСТРІЛЯНОГО УКРАЇНСЬКОГО ПИСЬМЕННИКА	91
<i>The Economist</i> UKRAINE'S COMING COUNTER- OFFENSIVE MAY SHAPE ITS FUTURE— AND EUROPE'S	<i>Мирослава Вишневецька</i> ОЧІКУВАНИЙ КОНТРНАСТУП МОЖЕ ВИЗНАЧИТИ НЕ ЛИШЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ, АЛЕ Й УСІЄЇ ЄВРОПИ	104
<i>Ben Farmer</i> HOW THE TRAUMA OF WAR IS TAKING IT'S TOLL ON UKRAINE'S CHILDREN	<i>Анжела Павлів</i> ЯК ТРАВМА ВІЙНИ ВПЛИВАЄ НА ДІТЕЙ В УКРАЇНІ	107
<i>Charlotte Higgins</i> WHY AM I LEARNING UKRAINIAN? BECAUSE LANGUAGE IS POLITICAL FOR THE COUNTRY I'VE GROWN TO LOVE	<i>Ірина Осадчук</i> ЧОМУ Я ВІВЧАЮ УКРАЇНСЬКУ? ТОМУ ЩО МОВА Є ВАЖЛИВОЮ ДЛЯ КРАЇНИ, ЯКУ Я ПОЛЮБИЛА ...	111
<i>Craig Hooper</i> UKRAINE'S SHIFT TO A NEW NATO ARSENAL IS UNPRECEDENTED - AND INEVITABLE	<i>Ангеліна Федорова</i> ПЕРЕХІД УКРАЇНИ ДО НОВОГО АРСЕНАЛУ НАТО Є БЕЗПРЕЦЕДЕНТНИМ І НЕМИНУЧИМ	117
<i>Alfred Edward Housman</i> THE LADS IN THEIR HUNDREDS...	<i>Віктор Марач</i> ХЛОПЦІ СОТНЯМИ...	124
<i>John Lennon & Yoko Ono</i> HAPPY XMAS (WAR IS OVER)	<i>Марія Панасюк</i> «ІЗ РІЗМ ВСІХ (ГОДІ ВЖЕ ВОЄН)»	125
<i>Yoko Ono</i> 50 YEARS AGO, JOHN AND I HAD THE IDEA TO DO THE «WAR IS OVER!»	<i>Марія Панасюк</i> 50 РОКІВ ТОМУ У НАС З ДЖОНОМ ВИНІКЛА ІДЕЯ ПРОВЕСТИ КАМПАНІЮ «ГОДІ ВЖЕ ВОЄН!» ..	127
<i>Måneskin</i> GASOLINE	<i>Марія Панасюк</i> БЕНЗИН	129

<i>Isaac Rosenberg</i> BREAK OF DAY IN THE TRENCHES	<i>Софія Виграновська</i> СВІТАНОК В ОКОПАХ	133
<i>Benjamin Sledge</i> NO ONE HAS ADDRESSED WHY RUSSIA INVADED UKRAINE (SO I'LL DO IT)	<i>Аліна Мізинець, Катерина Андріюк</i> НІХТО НЕ АНАЛІЗУВАВ ПРИЧИНУ ВТОРГНЕННЯ РОСІЇ В УКРАЇНУ (ТОМУ ЦЕ ЗРОБЛЮ Я)	134
<i>Susan Sontag</i> REGARDING THE PAIN OF OTHERS	<i>Марія Панасюк</i> ДИВЛЯЧИСЬ НА БІЛЬ ІНШИХ	142
<i>Sting</i> RUSSIANS	<i>Марія Панасюк</i> РОСІЯНАМ	147
<i>Michael Schwartz, Marc Santora</i> «PYRRHIC VICTORY»: RUSSIA CLAIMS BAKHMUT, BUT AT WHAT COST?	<i>Неоніла Коломієць</i> ПІРРОВА ПЕРЕМОГА: РОСІЯ ЗДОБУВАЄ БАХМУТ, ПРОТЕ ЯКОЮ ЦІНОЮ?	149
ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ МОВИ		
<i>Kirstin Schwab</i> – SICHER?	<i>Олена Степанюк</i> БЕЗПЕЧНО?	157
<i>August Stramm</i> FEUERTAUFЕ	<i>Олена Степанюк</i> БОЙОВЕ ХРЕЩЕННЯ	159
<i>August Stramm</i> KRIEGGRAB	<i>Олена Степанюк</i> ВІЙСЬКОВА МОГИЛА	160
ПЕРЕКЛАДИ З НОВОГРЕЦЬКОЇ МОВИ		
<i>Αγγελική Κριαρίδου</i> «ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ 13»: ΤΟ «ΣΤΑΛΙΝΙΚΟ» ΣΧΕΔΙΟ ΕΞΟΝΤΩΣΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΕΣΣΔ	<i>Кіра Верещазіна</i> ОПЕРАЦІЯ 13: СТАЛІНСЬКИЙ ПЛАН ЗНИЩЕННЯ ГРЕКІВ СРСР	161
ПЕРЕКЛАДИ З ПОЛЬСЬКОЇ МОВИ		
<i>Alicja Korek</i> PIOSENKA O KOŃCU ŚWIATA	<i>Олена Степанюк</i> ПІСЕНЬКА КІНЦЯ СВІТУ	164
<i>Renata Teresa Korek</i> POLE	<i>Олена Степанюк</i> ПОЛЕ	166
<i>Renata Teresa Korek</i> ZAPISY Z ZASYPANEJ PIWNICY	<i>Олена Степанюк</i> ЗАПИСИ ІЗ ЗАСИПАНОГО ПІДВАЛУ	167
<i>Renata Teresa Korek</i> WOŁANIE	<i>Олена Степанюк</i> ВОЛАННЯ	169
ПЕРЕКЛАДИ З ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ		
<i>Serge Ouaki</i> SUR LA TERRE ET DANS LE CIEL...	<i>Олена Степанюк</i> НА ЗЕМЛІ І В НЕБІ...	170
<i>Serge Ouaki</i> ECRIT TOUJOURS PENDANT LE SIÈGE DE MARIUPOL	<i>Олена Степанюк</i> НАПИСАНО ПІД ЧАС ОБЛОГИ МАРІУПОЛЯ	172
<i>Serge Ouaki</i> PARMI LES OMBRES DE MON PASSÉ	<i>Олена Степанюк</i> СЕРЕД ТІНЕЙ МОГО МИНУЛОГО	173
ПРИМІТКИ ПЕРЕКЛАДАЧІВ		174
ВІДОМОСТІ ПРО ПЕРЕКЛАДАЧІВ		177

Michael Schwirtz, Marc Santora
«Pyrrhic victory»:
Russia claims Bakhmut, but at what cost?^{XVII}

Experts question whether Moscow can convert significant territorial advance into further gains

It took the Kremlin almost a year and cost the lives of thousands of soldiers to capture Bakhmut, but now that Russian forces appear to have control of the Ukrainian city, it is fair to question the value of what they have gained.

Russia's state media has been triumphalist. One news anchor declared, «Mission accomplished» over the weekend in a segment that quoted a Russian fighter who compared the seizure of Bakhmut with the Soviet Union's capture of Berlin in 1945.

By taking Bakhmut, Russia has made its most significant territorial advance since last summer, one that Moscow will try to cast to the Russian people as a sign of military prowess on the battlefield after months of embarrassing setbacks. With his government setting the narrative of the war for a domestic audience, Vladimir Putin has largely hidden its costs, including in Bakhmut, from the Russian people.

Ukrainian deputy defence minister Hanna Maliar essentially acknowledged on Monday that the eastern city had been lost, saying that the Russians were «mopping up» to clear the remaining Ukrainian soldiers from the ruins of Bakhmut.

[Ukraine military denies Russian claims, says it still controls part of Bakhmut]

General Oleksandr Syrsky, commander of Ukraine's ground forces, said those few troops would continue defending their ground in order to provide «opportunities to enter the city in case of a change of circumstances» — suggesting that their focus was changing from defending Bakhmut to making it difficult for Russians to hold it.

Indeed, Russia's grip on the city is far from assured. And beyond the politics and symbolism of capturing Bakhmut, experts say it is highly unlikely that Moscow can convert the conquest of a ravaged city into further gains that would fulfill Putin's ultimate goal of taking all of the Donbas region in eastern Ukraine.

No independent count of the total casualties has been verifiable, and each side is seen as inflating the other's losses while concealing its own. But Ukraine's military has assessed that no fewer than 20,000 Russian troops were killed in the months-long battle and more than 100,000 wounded, according to a senior Ukrainian military official. He made his assessment two months ago, and cautioned that this was a

very rough estimate. «There are thousands still rotting there,» the official said.

Ukraine, too, has suffered from high losses. Though Ukrainian officials have refused to give a precise number, their toll most likely includes many thousands killed and wounded.

The city, once home to about 80,000 people, is mostly a pile of rubble, with no electricity, water or much else that could sustain an occupying force or serve as a base for launching further incursions into Ukrainian territory. Ukraine's military has fallen back to far more defensible lines on higher ground outside the city.

What this means, according to military experts, is that the Russian forces, having taken Bakhmut, now have limited options for going further.

«Look up 'Pyrrhic victory,» said Ben Barry, a senior fellow at the International Institute for Strategic Studies, a research group based in London. «A victory which imposes such casualties on the side that supposedly wins the battle that it actually doesn't help them achieve their strategic ends.»

This is most likely what Russia has achieved in Bakhmut, Barry said, though he cautioned that there were many unknowns, including the possibility that Russia had reserved its more elite, well-prepared units for additional offensive operations along the sprawling eastern front. Ultimately, though, few significant changes on the battlefield should be expected immediately, Barry and other experts said.

One document among the leaked Pentagon materials that were discovered circulating online last month describes a US intelligence assessment of Russia's campaign in the Donbas as «headed toward attrition.»

«Russian tactics have diminished Russian forces and munition stockpiles to a level that barring an unforeseen recovery can exhaust Russian units and frustrate Moscow's war aims, resulting in protracted war beyond 2023,» the document said.

Avril Haines, the US director of national intelligence, told the Senate Armed Services Committee in May, that «if Russia does not initiate a mandatory mobilisation and secure substantial third-party ammunition supplies beyond existing deliveries from Iran and others, it will be increasingly challenging for them to sustain even modest offensive operations.»

Russia faces another challenge, as well. Hours after declaring «victory» over the weekend, Yevgeny Prigozhin, the head of the Wagner private military company that led the assault on Bakhmut, said he would begin withdrawing his fighters this week. «From June 1st, not a

single Wagner PMC fighter will be at the forefront until we undergo re-formation, re-equipment and additional training,» he claimed.

Withdrawing forces from an active front is no simple task. Given the widely reported tensions between Wagner and Russia's military leadership, and communication problems within the Russian ranks, analysts say Ukraine will be watching for fissures to exploit. Moreover, away from Bakhmut, along hundreds of kilometres of front line, Ukraine's forces are gearing up for a major counteroffensive.

The battle for Bakhmut has been a slog for both armies, gobbling up resources, people and time for what appears to be limited strategic gain. But Russia has borne those costs inordinately, according to experts and Ukrainian and Western officials, all in search of a battlefield victory that eluded the Kremlin for months.

When it began last summer, the battle for Bakhmut made more strategic sense. At the time, Russian forces had controlled a large area of territory in northeastern Ukraine and had set up a major military staging area in Iziium, a railway hub to the northwest. By punching south from there and toward Bakhmut, Russian forces hoped to squeeze Ukraine's military out of the northern part of the Donetsk region by enveloping the cities of Kramatorsk and Sloviansk.

But a swift offensive by Ukrainian forces in the late summer and early autumn cleared Russia's military out of Iziium and out of a large chunk of Ukraine's northeast. This removed the Russian threat from the north and allowed Ukraine to fully array its forces against the Russian troops moving in from the east.

«You could argue that, having lost Iziium, the Russian military doesn't have a way to encircle this part of the Donbas,» said Michael Kofman, the director of Russia studies at CNA, a Virginia-based defence research institute, who was in Bakhmut this year.

Speaking before the Russians gained near total control of Bakhmut this weekend, he said the capture of the city «is likely going to represent a tactical gain at a strategic cost and, at the cost of ammunition and manpower expended, may not make much strategic sense.»

Whereas Russia has used military contractors and former prisoners from Wagner for the bulk of the fighting, the Ukrainian troops in Bakhmut were from the regular army, as well as from elite special forces units, which Ukraine can ill afford to waste.

Western allies had also questioned whether Ukraine was making the best use of its ammunition by taking a stand at a site of seemingly limited strategic value. There have been sharp questions, too, from the Ukrainian public — as well as grumbling in the ranks — over the leadership's decision to keep forces in the city for so long, rather than move them to more defensible positions outside Bakhmut.

By doing so, they locked Ukrainian troops into fixed battle lines that did not play to Kyiv's strengths. Ukraine's military has been most successful when its units have been given the flexibility to adapt and operate creatively in battles, attacking where they can find an advantage, but also withdrawing when the odds tip against them.

Just as Ukrainian officials said they wanted to wear down Russian forces at Bakhmut, killing as many as they could, Prigozhin, the Wagner leader, said his aim in Bakhmut was to deplete the Ukrainians there, not to capture the city.

But there are other reasons the Ukrainians held on for as long as they did.

Ukraine's president, Volodymyr Zelenskiy, has long said that voluntarily ceding any territory, even for tactical gain, would be unconscionable given the abuses that Russian forces have perpetrated against civilians in occupied territories.

As both sides prepare for the next phase of the fighting, Russia's goal of taking the whole of the Donbas seems no closer than it was months ago. Perhaps it is even further away.

Bakhmut stood in the way of that goal like a brick wall. Russia damaged the city bit by bit and eventually claimed it. But the end result of such a strategy was always going to be a pile of bricks.

Майкл Швірту, Марк Сантора
ПІРРОВА ПЕРЕМОГА:
РОСІЯ ЗДОБУВАЄ БАХМУТ, ПРОТЕ ЯКОЮ ЦІНОЮ?

Експерти сумніваються чи зможе Москва перетворити значне територіальне просування на подальші здобутки

Кремлю знадобився майже рік та втрати тисяч життів солдатів, щоб захопити Бахмут, але тепер, коли російські сили очевидно контролюють українське місто, буде справедливо поставити під сумнів цінність того, що вони здобули.

Російські державні ЗМІ тріумфують. На минулих вихідних один ведучий новин заявив, що «Місію виконано», цитуючи у сюжеті російського бойовика, який порівняв взяття Бахмута з захопленням Берліна Радянським Союзом у 1945 році.

В понеділок заступник міністра оборони України, Ганна Маляр, фактично визнала, що східне місто було втрачено, заявивши, що росіяни «робили зачистку», щоб звільнити руїни Бахмута від решти українських солдатів.

[Українські військові заперечують заяви Росії, констатуючи контроль частини Бахмута і досі.]

Генерал Олександр Сирський, командувач сухопутними силами України, заявив, що ці нечисленні війська продовжуватимуть захищати свої території, щоб забезпечити «можливість входу в місто в разі зміни обставин», – це свідчить про те, що фокус змінився з оборони Бахмута на створення ускладнень росіянам щодо його утримання.

Насправді контроль Росії над містом далеко негарантований. Крім політики та символічного значення захоплення Бахмута, експерти вважають дуже малоімовірним, що Москва зможе перетворити завоювання зруйнованого міста на подальші досягнення, які б виконали кінцеву мету Путіна – взяти весь Донбас на сході України.

Жодного незалежного підрахунку загальних втрат перевірити не вдалося, і схоже на те, що кожна сторона збільшує втрати іншої, приховуючи власні. Проте за оцінками українських військових, упродовж багатьох місяців протистояння було вбито не менше 20000 російських військових і понад 100000 поранено, як зазначає український високопоставлений військовопосадовець. Він зробив свою оцінку два місяці тому й попередив, що це дуже приблизний підрахунок. «Там все ще гниють тисячі», – сказав чиновник.

Україна також зазнала великих втрат. Хоча українські чиновники відмовилися назвати точну кількість, їх число, скоріше всього, включає багато тисяч убитих і поранених.

Місто, яке колись було домівкою для 80000 людей, здебільшого обернулося на руїну, там немає електрики, води чи бодай чогось, що могло б підтримувати окупаційні сили або слугувати опертям для початку подальших вторгнень на українську територію. Українські військові відступили до набагато придатніших рубежів для оборони на висотах за межами міста.

На думку військових експертів, це означає, що російські війська, захопивши Бахмут, тепер мають обмежені можливості для подальшого просування.

«Знайдіть тлумачення виразу «Піррова перемога», — сказав Бен Баррі, старший науковий співробітник Міжнародного інституту стратегічних вчень дослідницької групи в Лондоні. «Перемога, яка завдає непомірних втрат стороні, яка нібито виграє битву, насправді не допомагає їй досягти своїх стратегічних цілей».

Це схоже на те, чого Росія досягла в Бахмуті, сказав Баррі, хоча він попередив, що там панувала цілковита невідомість, включаючи ймовірність того, що Росія зарезервувала свої більш елітні, добре підготовлені підрозділи для додаткових наступальних

операцій уздовж великого східного фронту. І все ж, за словами Баррі та інших експертів, не слід очікувати негайних значних змін на полі бою.

В документі з витоку матеріалів Пентагону, які ширилися Інтернетом минулого місяця, оцінка американською розвідкою російської кампанії на Донбасі описується як «спрямована на виснаження».

«Через російську тактику війська росіян та запаси боєприпасів зменшилися до рівня, який, за винятком непередбаченого відновлення, може виснажити російські підрозділи та зірвати військові цілі Москви, що призведе до затяжної війни після 2023 року», – йдеться в документі.

Авріл Хейнс, директор національної розвідки США, заявила Комітету Сенату у справах збройних сил у травні, що «якщо Росія не розпочне загальну мобілізацію та не забезпечить значних поставок боєприпасів третіми сторонами, крім існуючих поставок з Ірану та інших країн, то ведення навіть невеликих наступальних операцій стане дедалі складнішим».

Перед Росією стоїть ще один виклик. Через кілька годин після оголошення на вихідних «перемоги», Євген Пригожин, керівник приватної військової компанії «Вагнер», яка керувала штурмом Бахмута, оголосив, що розпочне виведення своїх бійців цього тижня. «З 1 червня жодного бійця ПВК «Вагнер» на передовій не буде, аж поки ми не пройдемо переформування, переоснащення та додаткове навчання», – заявив він.

Виведення військ з активного фронту – завдання непросте. Враховуючи загальновідому напруженість між «Вагнером» та російським військовим керівництвом, а також проблеми з комунікацією у російських вищих ланках, аналітики кажуть, що Україна буде стежити за розколом, щоб використати це на свою користь. До того ж, в районі Бахмута, на сотні кілометрів лінії фронту, українські війська готуються до великого контрнаступу.

Битва за Бахмут була надзусиллям для обох армій, поглинаючи ресурси, людей і час заради того, що схоже на невелику стратегічну вигоду. Однак, на думку експертів, а також українських та західних офіційних осіб, Росія понесла ці непомірні втрати на полі бою в пошуках перемоги, яка місяцями вислизала з рук Кремля.

Почавшись минулого літа, битва за Бахмут мала більший стратегічний сенс. На той час російські війська контролювали значну територію на північному сході України та створили головний військовий плацдарм в Ізюмі, залізничному вузлі з північним заходом. Пробиваючись звідти на південь у напрямку Бахмута, російські війська сподівалися витіснити українську армію з північної частини Донецької області, оточивши міста Краматорськ і Слов'янськ.

Але стрімкий наступ українських військ наприкінці літа та на початку осені вибив російську армію з Ізюма та значної частини північного сходу України. Це усунуло російську загрозу з півночі та дозволило Україні повністю вибудувати свої сили проти російських військ, які просувалися зі сходу.

«Можна стверджувати, що з втратою Ізюма російські військові не мають можливості оточити цю частину Донбасу», – сказав Майкл Кофман, директор з досліджень Росії у Центрі військово-морського аналізу, науково-дослідного інституту оборони у В'єтнамі, який був у Бахмуті цього року.

Виступаючи перед тим як росіяни отримали майже повний контроль над Бахмутом цими вихідними, він сказав, що захоплення міста «ймовірно, стане тактичним виграшем за стратегічною ціною та, зважаючи на витрачені боєприпаси та живу силу, може не мати особливого стратегічного сенсу».

У той час як Росія використовувала військових-контрактників та колишніх в'язнів «Вагнера» як основний склад для бойового протистояння, українські війська в Бахмуті склалися з регулярної армії, а також елітних підрозділів спецназу, які Україна не може дозволити собі витратити даремно.

Західні союзники також піддавали сумніву використання боєприпасів Україною найкращим чином, займаючи позицію на місці, здавалося б, обмеженого стратегічного значення. З боку української громадськості у свою чергу були гострі запитання, а надто бурчання у вищих ланках щодо рішення керівництва так довго тримати війська в місті, а не переміщувати їх на більш придатні для оборони позиції за межами Бахмута.

Таким чином вони замикали українські війська на незмінних бойових лініях, що не грало на руку офіційному Києву. Збройні сили України досягли найбільшого успіху тоді, коли їхні підрозділи отримали можливість пристосовуватися та креативно діяти в боях, атакуючи там, де вони можуть отримати перевагу, але також відступаючи, коли не було жодних шансів.

Подібно до заяви українських офіційних осіб щодо намірів виснаження Україною російських військ у Бахмуті – знекровляючи

якомога більше людей, вагнерівський лідер Пригожин заявив, що його ціллю у Бахмуті було – перемолоти українців, а не захопити місто. Проте є й інші причини, чому українці трималися так довго.

Президент України Володимир Зеленський уже давно заявляє, що добровільна поступка будь-якою територією, навіть з метою тактичної вигоди, була б недобросовісною, враховуючи жорстокість, яку російські війська проявляли до мирного населення на окупованих територіях.

Оскільки обидві сторони готуються до наступного етапу бойових дій, мета Росії захопити весь Донбас виглядає недосяжною, як і кілька місяців тому. Здається, вона стала ще примарнішою.

Бахмут кам'яною стіною стояв на шляху до цієї мети. Росія потроху руйнувала місто та зрештою заволоділа ним. А втім від такої стратегії не лишиться, як кажуть, каменя на камені.

Переклад Неоніли Коломієць